

Нюнючето Господин Ръкопляско, и Приказките

– Не, определено нямаме нужда от помощници! – казами Ръкопляско след кратък размисъл. Ивето посърна. В очите му заблестяха сълзи и то зарови лицето във въздушните.

– **Е, хубава работа сега...** – засмиване ланикьосано нюнючето, което дръп не понашите страдания си.

– **Ще плачем ли...** – А след кратък размисъл отговори:

– ...**ми ще любим приказки?**

Како чу това, момиченцето погледна от радост. Прииска му се да разкаже Ръкопляско, но респекти му се оказа крайно неподходящи, затова Ивето само му изпрати въздушна целулка, с която едва не го изгуби.

Нюнючето позабърза кръгаше си очима с лозяма майба къра, преглади цялващата си червена коса и решително погледна надолу тегнато му си малченце. Беше готово за новоб, но кучето му Тромчо мъмчеше, не кихаше и това беше приспешително.

Това Ивето разбира, че е неин ред да се влючи в турната работа по заливнето на приказки. То извади от шкафа един моравосиницик, нахлузи го бързо, метни първия изглед от зардереба сунитирп и беше напълно готово за нощния лобен поход. За радост на нюнока и двете дрещки се оказваха в цветове, произборни на лаванулата, а това първона прите напълно различни съществя – дете, куче и нюнок, в истински отбор с майба екипи.

– **Напрег!** – изкомангва Ивето и посочи към дребната, където майма и татко държаха ланпонице си на лозямата старинна маса.

– **Знаеш ли къде отиваме?** – примина Ръкопляско, който все още се съмняваше, че е попълна спомучиво отбор „Приказка“.

– **Много ясно!** – каза момиченцето и посочи към спящите машини.

– Имай ми малко повече доверие. **Знам какво правя.**

И ти с лека, бешушви стъпки се пълзна към масата, покатери се на стома на майка си и развлича мишката на ланпона й. Екраните светнаха. Нюнючето се обокори, отдръчно казва си пръв Ивето, но то действително

уберево и ако не трябва да се поговори с всички свои, за да дохвата ланпонице, всеки би решил, че ланпоница си е негов.

И това, за измена на Ръкопляско и Тромчо, на скрина се лоби образът на майката на Ивето, която започна да разкава една от възшебите си приказки.

– Мама има канда в мрежата, разкава детски приказки... – обнеси момиченцето и се заслуша в истораята. Нюнючето и лобното му куче също присегнаха на ръба на масата. Те не можаха да отгледат очи от скрина, защото майката на Ивето разкаваше толкова интересно и увлекателно, с цялото си сърце и душа, че тримама лоби така и не успяха кова истораята свърши.

2

Нюнюцката Госпожица "Подсмръкниносле" и вирусите на Принцеса Болчица

Подсмръкниносле си имаше верна помощничка – катеричката Хъркочета. Името на катеричката съвсем не беше случайно.

Та беше толкова бистра, че доколко, колкото тишеше, сама зарминаваше себе си. Своя помощника с малничкото жалтче едва успя да изпълне поръките за салсици в един много лош час, мина до на гърба си и забрави към възви – най-високото дърво в парка. Беше решила събрашките няколко дни да се отиде на припоиването на своя магически сироп, ала докато се наближаваше да остане за малко тежката товар, за да изяди качна си, ѝ се спори, че зад хоризонтната опереща се мерица дългестата кляоцава фигура на старя лозница – принцеса Болчица.

Беше обмечена в тесна тъмноцава, почти черна роля, от която във всички посоки стърчаха остри шипове. Стояваше се и явно дебнеше нещо. Подсмръкниносле се направи, че нищо не е забелязала, защото от баща си – лоземяя Подсмрък, знаеше, че заосторниците най-добре се държат изкъсо, когато не подозират, че знаещи за тях повече, отколкото те предполагат.

3

Нюнючето Господин "Треперушко" и Тъмното

След много години титаническо пътуване черни, ами най-черната козина на света, която все едно разказваше съветничества.

След това през Бобя се покани в гъбите на Тъмното – черна, кръва, със светли, голяма уста, която се развесели в притеснена усмивка.

**- Здравсти,
аз съм...**

— с глас, който сякаш от най-мрачното мрачно каза Тъмното и наведе срамливо черните си дълбоки очи.

**- Тъмното, нали?
Здравей!**

— почти бесело отбърна Бобя.
— Камо си помисли, че съм се справяла толкова време от теб и не зная срам, защото ти си... Ами по-скоро си смешно, откогато стигна Тъмното повдигна грейвания си послед и дори Бобя беше готов да се закъпе, че в очите му блесна светлинка от щастие. Защото е много тъжно да си стоиш сам, погъван в собствената си тъмнина, без да има с кого една зоменица да направих дори.

И така – Бобя и Тъмното спазиха приятелски благодарение на новочесто господин Треперушко, който се записва независно къде.

- А можеше да играем заедно на криеница!

— със съжамене отбелята Бобя и проръжки да тича, а погир него препускаше Тъмното, замелено току за ходилата му. И вие сте го виждали и сте се опитвали да му избягате. Сега сте се, майките ви му викат „сника“, но вие ги си знаете – това е то – Тъмното, което не само че не иска да ви плаши, ами мечтае да сте приятел и да играете заедно.

Вечерта, когато се прибра у дома, господин Треперушко отпана крака пред камината на маалката си къща в стъбола на голяма тополя, погали домашната си рижаво-черна котка и отпи от любовния си плодър шейк с какави. След това той реши да разкаже по телефона на своята най-добра приятелка – госпожица Подсърмъничност, как благодарение на него още едно момче вече не се страхува от Тъмното, а тя пък му сподели как се е справяла за пореден път с погъмата принцеса Волница.

4

Госпожица "Орехче" и Усмивките

И така, те стигнаха неустоимо до ореховите дървета и Орехче скочи на мекия мъх. Тя веднага видя няколко черупки и ги навърна една за друга с нишка пеперувена прежда, а другият край на нишката забърза за дясното краче на Ниси. Пообиколи още малко, но другите черупки вече бяха заети – в една от се бяха настанили две приятелски кашинки, в другата спеше семейство стеножки, а от третата се чу сърдито боботене на някакъв сънен бръмбар, който Орехче реши да не безпокои.

– А сега към гетската градина! – изкомингва ноночката от гърба на Ниси и сишеерът погледя.

Ами да, трябваше да се пълнят тези орехови черупчици, защото много домашни любимци чакаха да бъдат излекувани. За съжаление лечебните усмивки не стигаха за всички...

Косато стигнаха до гетска градина „Изборче“, Орехче скочи на пераската и погледна през прозореца на третата група. Там мънищете вече се бяха наобягвали и аякаха в мъничките си асепти за сладоберен сън. Едни още се въртяха като пумпал, стискаха очи и не можах да заспят, други вече се унасяха и в зъбчетата на усмивките им натъпваха въдшебните усмивчици. Ноночката извади жълтия камък, който любеше детските усмивки и те полетяха към него, привлечени като от магнит. Със сърचितе си пръсти Орехче ги поабляше, преръзваше и ги убиваше като пашкучета с пеперувена прежда.

5

Нюнючето 'Мелъди' и Баба Проклетия

Искам да стана голяма,
защото ще мога сама
когато Поискам-да Халвам,
когато Поискам-да спя.

Не искам Баба да ме командва:
Сега лж,
сега спя,
а сега върви на игри!

– Но аз я знам тази песен! – извика баба Проклетия.
– Когато бих малка, я измислах за моята баба. Ех, каква баба беше само!
А как ми се караше... Дори ме потупваше... – зобореше тя, но избегвайки
майки, защото се сещи нещо. – Ама аз май съм се превърнала в същата
мърморница както нея... А както бях малка, си обещах, че един ден, както
стана баба, никоя няма да се карам на внуците си. И какво направих?

Ах, какво направих!

В очите на баба Проклетия се повдигна сълици. Тя прегърна малката си
внучка и ѝ обеща никога вече да не мърмори – все пак обещанията са си
обещания и трябва да се спазват, дори да са дадени преди много, много
години.

Нюнючето Мелъди се усмихна, помисли на Ането и полетя на гърба на
славейчето Петю към славейчицата дете, на която трябваше да помага
с музика.

